

Prædiken til 23. søndag efter trinitatis

Mark. 12, 38-44

I 2010 blev et kunstværk indviet på Vesterbro i København. 75 chaussesten blev lagt ned i fortov og belægninger på Istedgade. Kunstværket hed "Dialog på gadeplan".

75 sten med små sætninger hugget ind. Det var billedhuggeren Laila Westergaard, som havde udført kunstprojektet, og stenene skal ligge et par år. Gad vidst, om de ligger der endnu?

Meningen med chaussestenene var, at de skulle vække til eftertanke midt i mylderet, midt i irritationen over og travlheden med at komme forbi alle de andre, der hvor vi går travlt og kigger ned. Få os til at smile ad os selv og de andre og løfte blikket og se hinanden som mere end uvedkommende, som andet end nogen der står i vejen.

Meningen med stenene er, at vi måske kunne opfordres til at få øje på de små ubetydelige ting og handlinger, de små ubetydelige mennesker. At vi kunne se folk, som den fattige enke Jesus peger ud. Hende, der giver af sin fattigdom.

"Giv mig plads" siger en sten. "Træd ikke på mig" siger en anden, "Det regner også på mig" siger en tredje.

Den slags er nemt at nedgøre. Hvad skal man da med sådan et kunstværk? Har de

brugt vores skattekroner på sådan noget pjat?

Ligesom det er nemt at nedgøre en enkes fattige småmønt. Det batter ikke noget, var det ikke bedre, om hun beholdt den selv?

Den jyske digter Anton Berntsen fortæller om sin nabo Per Sme' at han er en underlig en. Taler Anton sig varm om en sag og vil til at gå i kamp for den, så siger Per: "Hva nøtt er et te"?

Alt det Anton har glæde ved, blomsterne, musikken, naturen og fuglesangen, til det har Per Sme kun den ene samme kommentar: "Hva nøtt er et te". Men som Anton lakonisk slutter sin sang om Per Sme:

A tøgges ett, verden wa te å hold ud,
hwes ett åld de kjøn wa wos giwwen a Gud;
men tænk, om wo juer håd wan skavt a Pe sme,

så trow'r a, de kjøn håd ves ålde wan te.
Godt det ikke er Per Sme, der har skabt verden. For så havde der ikke været noget af det kønne og unyttige.

Så havde der heller ikke været nogen kirker. For hvad nytte er de egentlig til? Og de er dyre at have liggende og holde liv i. I virkeligheden kunne man leve uden. Man kunne uden ceremoni køre de døde på krematoriet

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

eller til graven og så lade det være det. Man kan sagtens leve sammen som par uden at være gift i en kirke. Man behøver ikke døbe sine børn. Man behøver ikke Gud, Jesus, salmer, orgelmusik, kirkekunst, traditioner og alt det der. Vi kan sagtens leve uden og det er der nogen, der gør.

Alligevel sidder vi nogen her i dag, som er her, fordi vi mener, der er grund til det; fordi det har betydning. Vi ved godt, det ikke nytter, men vi håber og tror, at det betyder og glæder!

Det er derfor, enken går derhen til tempelblokken og lægger sit bidrag til templets fattighjælp. Og det er derfor, Jesus er så vild med hende og fremhæver hende, som giver ud af sin fattigdom, frem for dem der går rundt og slår ud til højre og venstre med alt det, de har nok af, farisæerne og de skriftkloge med alle deres store ord.

Nogle af de mennesker jeg kender, som er glædest for at give gaver, for hvem det betyder allermost at give noget, er dem, som ikke har så mange penge at købe gaver for.

Og nogen af dem jeg er mest glad for lige sætter sig ned og er fuldstændig nærværende overfor mig, er dem, jeg ved har travlt og ikke så meget tid at dele ud af.

Gud giver på samme måde af det, han har mindst af. Han har kun én søn. Den fattige enke er et billede på Guds given sig selv i kærlighed.

Gud har kun sig selv at give til os. Det gør han i sin søn julenat. Og Jesus lever, og Jesus helbreder og gør undere og forsøger på alle mulige måder at fortælle om Guds kærlighed. Og Jesus dør. På korset langfredag.

Hva nøtt var det så te?

Ingen nytte overhovedet. Det var i et nytteperspektiv fuldstændig værdiløst og overflødigt.

Man kan ikke *bruge* det til noget, og det er helt uhyggeligt nemt at afvise og nedgøre.

”Træd ikke på mig”, sagde Gud, men alle, der ville det, kunne træde på Jesus.” Jeg løber ingen steder”, skreg Jesus fra korset, og på vej ind i paradiset sagde han til røveren ”Jeg venter på dig her”.

”Giv mig plads” siger Gud hele tiden, og det er det nemmeste i verden at sige nej.

Men der er nogen, der lukker ham ind, ja det er der mærkeligt nok mange, som utrolig gerne vil. Mennesker som i deres hjælpeløshed og fattigdom ikke har andre steder at gå hen end til Gud og hinanden med den lille smule, de ikke kan undvære.

Mennesker som mig og måske jer, som har inderligt brug for, at der er en Gud, som siger: ”Jeg løber ingen steder”; som spørger os ”Hvor skal du hen?” og ”Er du faret vild?” Som insisterer på at være ”Glad for at du kom forbi”.

Jeg synes, at vores kirker er ligesom de chaussesten på Vesterbro. Ligesom Laila Westergaards kunstværk på Istedgade.

De gamle huse vidner om ordene fra Gud. De hilser os fra Ham. Minder os om Ham. Om alt det der ikke nytter, men glæder og betyder.

Så vi, hver gang vi er til gudstjeneste, ja hver gang vi kommer forbi, bliver mindet om, at vi kan løfte hovedet, smile ad os selv og vores fattigdom og prøve igen!

Kirsten Kruchov Sønderby
Sct. Jørgens, Aabenraa

Salmer:

732 (på den sønderjyske melodi), 562, 367, 327

Dialog på gadeplan

75 chaussesten blev den 27. oktober 2010 nedlagt i fortovene på Vesterbro. Stenene udgør et kunstnerisk projekt, som billedhuggeren Laila Westergaard har udarbejdet.